

NAŠ BAROMETER

Glasilo občinske konference SZDL Hrastnik
Leto 5 • Posebna izdaja • December 1988

Hrastnik

V težem času nastaja velika stvar

čitalnica

sp 35

NAŠ barometer

1988

352(497 12 Hrastnik)

1001892,PI12

COBISS

KNJILJNICA HRASTNIK

Če bi jaz glasoval, bi bil ZA!

Meni bo tako
lepše jutri.

Mi vemo, kaj hočemo . . .

Odločite se tudi vi - za danes in jutri

Doma se nismo nikoli pogovarjali o samoprispevku. Prvič sem slišala zanj, ko smo dobili na dom Naš barometer. Malce sem ga prelistala, ker pa se mi je zdel zanimiv, sem prebrala vse sestavke in se zamislila. Kaj vse smo zgradili s samoprispevkom.

Lucija 5. a

Za samoprispevek se odloča vse manj občin, saj nekateri ljudje nimajo dovolj denarja niti za preživetje. Pa vendar upam, da bodo v Hrastniku glasovali za. Pomislimo, kako starejši neradi zapuščajo domači kraj, kako huda je prostorska stiska v šoli in kaj vse si še želimo.

Maja 6. d

S samoprispevkom smo mnogo zgradili. Brez take pomoči bi bil Hrastnik pust.

Rajmund 5. b

Hrastnik, 15. in 18. decembra 1988

Nekateri mladi ljudje se ne strinjajo s tem, da bi se s samoprispevkom zgradil dom, ki ga bodo v veliki večini uporabljali starejši občani. Ti mladinci pozabljajo, da bodo tudi sami nekoč potrebovali pomoč.

Bojan, 7. a

Če pomislim, kako je danes vse drago, bi se težko odločil za samoprispevek. Toda, tudi moji otroci bodo nekoč hodili v šolo, zato bi vendarle glasoval za.

Peter 6. a

Če si občani želijo kakšen nov objekt ali kakršnokoli posodobitev, pa občina nima denarja, se odločijo za samoprispevek.

Tomaž, 7. a

Samoprispevek je denar, ki ga dajo zaposleni od svojih osebnih dohodkov, da z njimi gradijo stanovanja, telovadnice, bolnišnice, itn. Tudi za vojsko in šolstvo prispevajo denar.

Robi 5. a

Nekateri občani so proti samoprispevku. Svojo zdajšnjo nepravilno odločitev bodo obžalovali v poznejših letih.

Učenka, 5. b

Upam da' bodo vsi glasovali za samoprispevek. Tudi jaz bi, če bi bil starejši in če bi si že sam služil kruh.

Damjan 5. a

V šoli smo na tesnem, zato si zelo želim, da bi zbrali denar za prizidek. Pomisliti pa moramo tudi na starejše občane, ki živijo v starih hišah in so odvisni od drugih.

Primož, 7. a

Kraj brez mladih je pust, kot je pust dom brez otrok

Lep in urejen dom zagotavlja temelj srečni družini. Le v primernem okolju je mogoče mirno preživljati prosti čas, največkrat namenjen počitku in pripravi na naslednji delovni dan in družini. Isto velja za sožitje v mestu, kraju in na vasi. Kaj nam pomagajo novi domovi, če se ta dobrota konča na hišnem pragu ali za vrtnim plotom!

Resnica je, da kdorkoli že dalj časa ni bil v Hrastniku, težko dojamemo, kako je sploh bilo mogoče tako spremeniti dolino in vasi. Posebno središče Dola in Hrastnika se kar vidno spreminjata v prijeten mestni okoliš. Dvajset let je vsak Hrastničan prispeval svoj dinar za lepše urejeno soseso. Splačalo se je.

Toda čas hiti in porajajo se nova spoznanja, nove zahteve, nove rešitve. Hrastničani si ne želimo živeti v neprijetnem in neurejenem okolju. Posebno zato ne, ker so nas razmere obdarile z industrijo, ki v glavnem nudi delavcem težko delo v skrajnem nezdravem delovnem okolju.

Ko smo se o samoprispevku odločali prvič, so bili današnji upokojenci, žene in možje v najbolj ustvarjalnih letih, sedanji glasovalci pa so takrat večinoma še nosili šolske torbe, ali si ogledovali prve slikanice. V razpravah o umestnosti nadaljnjega zbiranja denarja s samoprispevkom in o programu objektov, ki bodo zgrajeni iz zbranega denarja, je bilo nič koliko razprav, pametnih ali manj pametnih. Na vrsto so prišli modri starci, upokojenci in resni borci, glasni steklarji in molčeči rudarji. Živahno so posegle v razpravo dekleta in žene v Jutranki, še bolj prizadeto pa šol-

niki in zdravstveni delavci, meščani in vaščani. Pravzaprav je bil najmanj slišan glas mladih. Bo truje temu prepričanje, da mora biti tako in da je tako lahko brez posebnih naporov? Pa vendar se v bistvu vse te gradnje iz samoprispevka namenjene napredku in prav mladim omogočajo, da lažje in hitreje stopajo v korak z drugimi vrstniki, torej v urejenem okolju, kar vzpodbuja k ustvarjanju in porajanju novega, boljšega, lepšega. Res je, razprava o nadaljnjem zbiranju denarja s samoprispevkom je v glavnem tekla med polnoletnimi in starejšimi občani. Toda ves čas so razpravljali imeli v mislih tudi mlade in najmlajše, saj vse, kar gradimo, namenjamo vsem generacijam in za dolga obdobja uporabe.

Te naše doline delamo prijazne za mlade, da nam ne bodo uhajali iz njih, saj je kraj brez mladih tako pust, kot je pust dom brez otrok. To izdajo Našega barometra zato prepuščamo šolarjem in cicibanom. Z besedo in risbo izpovedujejo neposredno in preprosto resnico o življenju tistih, katerih um se šele poraja in oblikuje. Prav in lepo je, da tudi mi prisluhnemo ter preberemo in pogledamo, kaj se poraja v teh glavnicah, znotraj vrtcev in šol.

Kot je bilo v preteklih obdobjih, je tudi sedaj čutiti največjo skrb prav za graditev in posodobitev šol in vrtcev, da bi se otroci in šolarji lahko v največji možni meri posvetili pripravi za življenje. Ko dajemo najmlajšim besedo, da razmišljajo tudi o domu, kjer bodo dobili zatočišče tisti, ki ga doma ne morejo imeti, želimo skozi njihova

usta potrditi, da je življenje nedeljiv in nenehen tok narave. Nihče ne more iz tega toka življenja izstopiti, zato je tem bolj prav, da si ga urejamo za vse razmere in za ljudi vseh starosti. Le tako se skrb občana zlije v harmonijo sožitja posameznikov, ki kot za sebe znajo poskrbeti tudi za soseda.

V rudniških in steklarskih kolonijah so naši starši odraščali v steklarje, kemičarje in rudarje. Trdo življenje jih je izsolalo za trdo delo. V sedanjih domovih, po šolah in v družbi pa se šola mladina v inženirje, zdravnike, pravnike in ekonomiste ter tako vstopa v vrsto generacij, ki z znanjem osvaja nova obzorja.

Tako kot poizkušamo loviti napredek na vseh področjih družbenega in gospodarskega življenja, ga moramo loviti tudi v urejanju okolja in počutja občanov. Pri tem je dragoceno sodelovanje slehernega krajana tudi zato, ker si s samoprispevkom generacije kot v štafeti podajajo iz roke v roko skrb za gradnjo objektov, brez katerih si v svojem kraju težko zamišljamo življenje danes, še težje pa si ga zamišljamo za jutrišnji dan.

Ko bomo 15. in 18. decembra glasovali za uvedbo samoprispevka, se spomnimo, da se odločamo petič in da nadaljujemo pred dvajsetimi leti začeto veliko stvar. Samoprispevek je ideja človečnosti in izpit iz solidarnosti, ki ga opravlja vsak Hrastničan v teh zimskih predprazničnih dneh.